

Ordføreren: Efter hvad jeg yttrede, skal jeg nu tillade mig, dog i største Korthed, at imødegaae, hvad der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig. Med Hensyn til hans Ændringsforslag under Nr. 1, som gaaer ud paa, at der skal gives Børn over 10 og under 15 Aar en Advarsel til Retsprotocollen, naar de første Gang have gjort sig skyldige i de omhandlede Forseelser, behøver jeg ikke at sige, at det har ligget Udvalget meget nær, at der ikke er truffet nogen officiel Foranstaltning til at sikke sig Bevis for, at et Barn virkelig tidligere efter at have fyldt sit 10de Aar har gjort sig skyldig i en saadan Forseelse. Grunden, hvorfor man ikke har anset det for hensigtsmæssigt, at der skulde træffes nogen saadan Foranstaltning, og som ogsaa medfører, at man ikke kan ansee det for rigtigt at give Barnet en Advarsel til Retsprotocollen, er den, at vi have meent, at det Barn, der ikke hidtil har gjort sig skyldigt til Straf, ikke saaledes burde kunne drages ind i en Politisphære, hvorfra det er muligt at holde det ude, og jeg troer, at dette er muligt. Naar et Barn har gjort sig skyldigt i en Forseelse af den omhandlede Art, vil det naturligtvis blive bragt hen til vedkommende Politistation, der vil i Neglen blive affattet en Rapport, eller det vil paa en eller anden Maade blive tilstrækkeligt konstateret, at der efter Barnets Alder og hele Forhold ikke kan være Spørgsmaal om at afskaffe det Straf, og som Følge deraf troer jeg, at man ikke behøver at frygte for, at et Barn skulde kunne undgaae Straf efter Loven, saafremt det virkelig tidligere har gjort sig skyldigt i en Forseelse, som har medført, at det er kommet i Politiets Hænder. Jeg antager, at Virkeligheden vil raade Bod paa den Frygt, man nærer i den Retning, saaledes at der ikke er Grund til at vedtage noget saadant Ændringsforslag; men jeg vil tilføie, at selv om et Barn skulde komme til at slippe, naar det havde gjort sig skyldigt i en ny Forseelse, er dette bedre, end at man uden Nødvendighed drager et Barn frem, for at det kan faae en Advarsel til en Retsprotocol, thi er det end ikke nogen Straf, er det dog

et Stempel, som vil komme til at hvile paa Barnet, og vi maae hellere lade det blive fri for denne Advarsel end risikere det Sidste. Jeg troer altsaa, at det er bedre ikke at vedtage Ændringsforslaget under Nr. 1. Jeg skal følge den Orden, som blev fulgt af den ærede Forslagsstiller, idet han derefter gik over til Ændringsforslaget under Nr. 7 til § 11. Udvalget har til denne Paragraph stillet Ændringsforslaget under Nr. 8 for at samle to Bestemmelser i Regjeringens Lovforslag, som ved en mindre heldig Ordning ere komne til at staae saaledes, at man har anset det for nødvendigt at gjøre det Hele noget tydeligere. Dette har man foreslaaet skulde skee ved at lade de to Stykker blive staaende, men derimod at tilføie, at den samme Straf, der nu er fastsat i tredje Stykke, ogsaa skal komme til Anvendelse paa Enhver, der vægrer sig ved at give de Dplysninger, som maatte blive ham affordrede enten af Politimanden eller af den Tiltalte. Jeg troer at turde sige, hvad ogsaa Udvalget har været enig i, at, medens der var Noget at udsætte paa Regjeringens Forslag, er Udvalgets Forslag aldeles tydeligt. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at hans Forslag gik ud paa noget Mere end en Redaktionsændring, og dert er jeg fuldstændig enig med ham; det gaaer efter min Mening ud paa meget Mere. Efter Regjeringens Forslag, som Udvalget finder, man kan gaae ind paa, er det nemlig bestemt, at Politimanden ved de omhandlede Leiligheder kan forlange, at enhver Tilstedeværende paa Begjæring skal opgive Navn og Bopæl; men Lovforslaget indeholder ogsaa, at den, der anholdes gennem Politimanden, kan forlange slige Dplysninger med Hensyn til enkelte Personer. Her kommer jeg til, hvad jeg troer er det Betænkelige ved det Forslag, den ærede Rigsdagsmand har stillet; thi derefter kan den Tiltalte i Grunden forlange, at Politimanden skal skaffe ham alle de Tilstedeværendes Navne og Bopæle at vide, naar han finder nogen Fornøielse i at faae det at vide, hvad enten han kan have nogen Gavn deraf eller ikke. Det er dette, der gjør, at dette Forslag er Mere end et Redaktionsforslag. — Til Lovforslagets § 8, i hvilken Udvalget ikke har troet for sit